

kan ikke anses for forvaltningsdomstole i grundlovens forstand, men er derimod at betragte som administrative klageinstanser, der i overensstemmelse med de almindelige regler om administrativ rekurs kan træffe endelige afgørelser også med hensyn til rimeligheden af ikendte disciplinarmidler. Nævnene vil således kunne stadfæste, ophæve eller ændre et påklaget disciplinarmiddel.

Det er indenrigsministeriets opfattelse, at nævnene ved deres sammensætning og ved de særlige procedureregler, der forudsættes udarbejdet, på fuld betryggende vis vil kunne tilgodese almindelig retssikkerhedshensyn.

Ad § 8 a.

Som tidligere nævnt må muligheden for ikendelse af sanktioner under en eller anden form anses for en nødvendighed i et pligtforhold som værnepligten.

Ved at indføre en række — i forhold til de nuværende sanktionsmuligheder — mindre indgribende disciplinarmidler har man ønsket at afkriminalisere en række mindre forseelser, som efter de hidtil gældende regler ville have medført ikendelse af husarrest og i mere graverende tilfælde eventuelt ikendelse af frihedsstraf efter den gældende lovs § 8.

Ad § 8 a, stk. 1.

Indenrigsministeriet er opmærksom på, at der i visse tilfælde bag en værnepligtigs forseelse kan ligge forhold af en sådan karakter, at det kan være velbegrunderet at fremstille den pågældende til fornyet sessionsbedømmelse med henblik på en konstatering af, om han fremdeles kan anses for at være tjenstdygtig.

Man finder dog stadig, at disciplinarmidlet overflytning til anden tjeneste i visse tilfælde kan være en formålstjenlig reaktionsmulighed, jfr. indenrigsministeriets skrivelse til det ærede udvalg af 29. maj 1975 (ad spørgsmål nr. 4).

Ad § 8 c, stk. 3.

Det må bero på en misforståelse, når det i landskontaktudvalgets henvendelse siges, at grunden til, at det i forslaget § 8 c, stk. 3, om de værnepligtiges repræsentant i disciplinarnævnet hedder, at denne „så vidt muligt skal være en talsmand“, er, at man, såfremt ingen talsmand ønsker at påtage sig

hvervet, skal kunne udpege endnu en funktionær ved civil værnepligt til at indtræde i nævnet.

Hensigten med den pågældende sætning er, at man har fundet det hensigtsmæssigt, at den valgte talsmand, der i kraft af sit talsmandsarbejde må formodes at have særlige forudsætninger for at varetage den værnepligtiges interesser, blev medlem af disciplinarnævnet. I ordene „hvoraf den ene så vidt muligt skal være en talsmand,“ der i øvrigt ganske svarer til den militære retsplejelovs § 43, stk. 3, ligger, at en anden civil værnepligtig vil blive beskikket til medlem af disciplinarnævnet, såfremt en talsmand ikke ønsker dette hverv.

Ad § 8 c, stk. 4, sidste pkt.

Da jeg ikke finder, at landskontaktudvalget giver nogen fyldestgørende begrundelse for, at der ved udvælgelsen af den advokat, der skal være medlem af ankenævnet, bør gælde særregler for de civile værnepligtige i forhold til forsvarers og civilforsvarers værnepligtige, jfr. herved militær straffelovs § 43, stk. 4, og civilforsvarslovsforslagets § 43 d, stk. 4, finder jeg fortsat, at den pågældende advokat bør udpeges af Advokatrådet.

Ad § 8 c, stk. 5.

At de nærmere regler for et nævns virke fastsættes i bekendtgørelsesform, findes i overensstemmelse med almindelig sædvanlig praksis.

En regel, der ganske svarer til forslagets § 8 c, stk. 5, findes i øvrigt i militær retsplejelovs § 43, stk. 5. Den i medfør af denne bestemmelse udfærdigede bekendtgørelse nr. 108 af 11. marts 1974 udtaler i § 7, at den, der har indbragt en sag for nævnet, har ret til — eventuelt med en talsmand — at udtale sig umiddelbart for dette, medmindre særlige hensyn taler imod det.

En tilsvarende regel kan forventes fastsat i den bekendtgørelse, der agtes udfærdiget i medfør af lovforslagets § 8 c, stk. 5.

Ad § 8 d.

Skal en ikendt sanktion have noget formål, må der — i særdeleshed når der er tale om en sådan mild form for sanktion som et disciplinarmiddel — ikke gå for lang tid mellem forseelsen og sanktionens iværksættelse. Da